

daalt naar Italië af na 1616. Guy François keerde van zijn reis naar Italië in 1613 terug. Tournier was volgens de traditie een leerling van Valentin. Tassel ging reeds naar Rome dadelijk na 1600. Van La Tour en Quantin is het twijfelachtig of ze in Italië zijn geweest.

In de veelzijdige kunst van Simon Vouet is de van Caravaggio afhankelijke periode slechts een voorbijgaande. Het is duidelijk dat Vouet's smaak en voorkeur anders gericht waren, want hij voelde zich aangetrokken tot een uiterlijke, zinnelijke, niet weinig melodramatische schoonheid. De schilderijen in de kerken van Rome (San Francesco a Ripa en San Lorenzo in Lucina) openbaren, hoewel klaarblijkelijk op Caravaggio geïnspireerd, in hun wezen toch classicistische tendensen: de belangstelling voor gebaar en houding, de voorkeur voor het theatrale; alleen de rol, die het licht te vervullen kreeg bij het versterken van de dramatische werking, doet tot op zekere hoogte aan het Napolitaansche Caravaggisme denken.

Valentin, een der ernstigste schilders in de generatie, die direct door Caravaggio zelf beïnvloed werd, is daarentegen volkomen „Romeinsch”. In zijn vroegste werken zooals in zijn beroemde schilderij in Dresden volgt hij Caravaggio op den voet, in de gedrongen compositie zoowel als in de concentratie op slechts weinig figuren. Wel is zijn toets vrijer, zijn zijn *plans* minder gebonden en accentueert het licht de massa's meer dan het ze vorm geeft, maar de psychologische inhoud is zoo fijn afgewogen en er is slechts zoo spaarzaam gebruik gemaakt van gebaren, dat het schilderij er een waar meesterwerk door is geworden. Het „Concert” in het Louvre, een werk uit een latere periode, dat we hier als voorbeeld citeeren, verraadt nog een naturalisme, dat cliché dreigt te worden en ons verder koud laat. In de „Heilige Familie” te Rome in de Galleria Spada vindt men echter alle kenmerken van Valentin's picturaal vermogen vereenigd, het vriendelijke, wat ronde hoofd van de madonna, het Caravaggio-achtige Christuskind en het opmerkelijke mandje met vruchten, waarover men zou kunnen uitroepen: „Voilà Courbet bien attrappé!”

Claude Vignon is steeds een imiteerende kunstenaar geweest. Zijn Caravaggisme verliest zich in een zeker picturaal brio, dat geen enkelen achtergrond heeft. Hij schilderde op tal van manieren zonder erin te slagen een eenheid te scheppen uit de verschillende elementen van Hollandschen, Vlaamschen en Venetiaanschen oorsprong, die elkander hinderlijk in zijn werken storen. Daarom juist verrassen ons sommige details bij Vignon, zooals bijvoorbeeld het „boekenstilleven” in prae-Rembrandtieken stijl in het merkwaardige schilderij in het Louvre. Gedurende zijn lange loopbaan kwam hij niet alleen als artist maar ook in zijn kwaliteit van antiquair met vele schilders in aanraking, waar-